

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.273 van 23 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, de eerste verzoekende partij, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, X, de tweede verzoekende partij, en X, de derde verzoekende partij, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 16 oktober 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2000 dient de eerste verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 31 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 januari 2002 bevestigt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen die beslissing. Tegen deze beslissing wordt

een vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring aangetekend bij de Raad van State. Op 9 februari 2005 verwerpt de Raad van State dit verzoek bij arrest nr. 140.355.

Op 9 april 2004 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in. De aanvraag wordt op 25 juli 2007 ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Op 24 oktober 2007 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 27 december 2007 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Die aanvraag wordt op 16 oktober 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister. Op 16 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op 10/10/2008 wordt aan V.D. (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 28/2/2008, het grondgebied van België ter verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechische Republiek en van Malta tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*
- *betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 24/01/2002*
- *betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 25/07/2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wenst er vooreerst op te wijzen dat de bestreden beslissing enkel werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij en niet ten aanzien van de tweede en derde verzoekende partij. Het door de tweede en derde verzoekende partij ingestelde beroep tot nietigverklaring is bijgevolg zonder voorwerp, en dus onontvankelijk.

2.2. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de eerste verzoekende partij niet beschikt over het vereiste belang bij het ingestelde verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de eerste verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de eerste verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat aan de verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 31 januari 2001 en 25 juli 2007. Het bevel van 31 januari 2001 werd bevestigd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen door de Raad van State. Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat het bevel van 25 juli 2007 werd aangevochten, en wordt tevens niet ontkracht door de eerste verzoekende partij. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de eerste verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2001 en 25 juli 2007 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat de eerste verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

2.3. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de eerste verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar de eerste verzoekende partij argumenteert dat het gezin van de eerste verzoekende partij bijna 9 jaar in België verblijft en hierdoor een bestaansrecht heeft opgebouwd en dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijk band hebben, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Wat betreft de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de eerste verzoekende partij nergens in concreto toelicht op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM geschonden acht. Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM de eerste verzoekende partij niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (RvS 20 juli 1994, nr. 48.653). De teruggedrijving heeft niet tot gevolg dat de eerste verzoekende partij definitief van haar gezin zal worden gescheiden. Zij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS

nr. 141.340, 28 februari 2005). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Waar de eerste verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de eerste verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.3. Het betoog van de eerste verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het feit dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid, van het zorgvuldig bestuur en van de redelijke termijn, doen geen afbreuk aan de onder punt 2.1. gedane vaststelling.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.